

[Arbejdsministeren]

Lad mig tage bare et enkelt, for mig aktuelt eksempel. I går var jeg i Vejle og Kolding for at besøge Kvindeligt Arbejderforbunds lokale projekt, det projekt, som Arbejdsministeriet har bevilget 1 mio. kr. til at hjælpe i gang, således at de to amters gode resultater kan breddes ud i resten af landet. Vi har søgt EF's socialfond om yderligere 12 mio. kr., og vi har et godt samarbejde med Kvindeligt Arbejderforbund om at få det projekt til at køre.

Allerede på nuværende tidspunkt har det ene projekt, som jo er et isoleret projekt, været til glæde for 700 kvinder og givet en meget stor beskæftigelseseffekt. Jeg havde lejlighed til at besøge et af busholdene, som bliver uddannet på Transportskolen i Kolding for øjeblikket. Noget af det, der gjorde dem begejstrede og engagerede, var for det første, at de tolv, der havde været på det første hold, alle bestod. For det andet, at ud af de tolv var de otte umiddelbart kommet i beskæftigelse, og de andre var i gang med en anden form for uddannelse. Disse kvinder, som kommer fra langtidsløsheden, er nu på vej ind i noget, de selv tror på vil give dem beskæftigelse. Det er godt. Problemet ved det er, at vi laver tingene så decentralt, at det i virkeligheden bliver meget vanskeligt at gøre op, hvor meget godt vi har gjort.

Men der sker altså ganske mange ting ude omkring, som er gode og konstruktive og positive, og det synes jeg vi skal have med, når vi diskuterer indsatsen.

Fru Lilli Gyldenkilde spurgte, om vi ville se på f.eks. 10 pct.-reglen. Det mener jeg faktisk jeg indicerede i mit første indlæg var et af de problemer, vi var stødt på i forbindelse med de længere forløb på arbejdsmarkedsuddannelserne, og derfor en af de ting, vi må overveje i forbindelse med de kommende initiativer.

Det er da rigtigt, at de regelsæt, som gælder på forsikringsområdet, ikke har været opbygget på et tidspunkt, hvor vi havde den grad af fleksibilitet i sammensætningen af praktik- og uddannelsesforløb som nu. Det kan vel være, at det er en af de ting, som vi må se på i forbindelse med hele lovrevisionen om uddannelsesyddelse, iværksætteryddelse og arbejdstilbud, og hvad dertil hører. Vi skal se, om der er nogle problemer, som vi skal have løst.

Jeg har altså ikke på forhånd sagt ja til fru Lilli Gyldenkildes eventuelle løsning, som ikke er blevet præsenteret i dag, og det er heller ikke

tiden til det, men jeg har sagt ja til, at det er et tema, som jeg synes er værd at diskutere i denne sammenhæng.

Fru Jytte Andersen spørger, om der i 1989 er andre prognoser end den om de 75 pct., som LO, så vidt jeg husker, lavede i efteråret 1986. Jeg er da bedrøvet over, når jeg bruger tid og kræfter og skriver svarindlæg på, hvad fru Jytte Andersen skriver i dagspressen, at fru Jytte Andersen så ikke opdager det. Jeg har faktisk i indtil flere aviser forsøgt at fortælle fru Jytte Andersen, hvad der også er blevet sagt i dag, nemlig at de tal, fru Jytte Andersen baserer sig på, er forældede.

Der er andre tegn, og det har der været længe. Som jeg nævnte tidligere, toppede kvindemandelen af arbejdsløsheden i januar 1986 med 60,9 pct. I de seneste faktiske tal, for oktober 1987, var vi nede på 56,6 pct. Det er ikke godt nok, det er stadig væk for meget, men det er altså en helt anden udviklingstendens end den, der pegede frem mod 75 pct. Det er nu systematisk og vedvarende måned for måned ud fra dette synspunkt gået i den rigtige retning. Selv om vi har set en beskedent stigning i arbejdsløsheden fra 1986 til 1987, er det faktisk sådan, at der for kvinderne har været et fald. Kvindernes faktiske arbejdsløshed er faldet med små 2.000 fra 1986 til 1987, hvorimod mændene har haft en stigning på ca. 7.000. I hele 1987 er kvindearbejdsløsheden altså faldet, mens mændenes arbejdsløshed er steget. Derfor skal vi passe på, at vi ikke baseret på prognoser, som er flere år gamle, får det til at se ud som værende 75 pct. af arbejdsløsheden, når det nærmere ligger omkring de 56, og hvor prognosen for 1988 er en relativ andel på i størrelsesordenen 55, altså en fortsat tendens i retning af, at kvindernes andel af arbejdsløsheden falder, sådan at det bliver et mere ligeligt problem mellem kønnene. Det er vel, når alt kommer til alt, det, vi diskuterer i dag. Jeg har tillid til, at både fru Jytte Andersen og fru Lilli Gyldenkilde, hvis vi en dag kommer i den situation, at mændenes andel af arbejdsløsheden er større end deres andel af arbejdsstyrken, også vil råbe op og sige, at vi må have en mere ligelig fordeling, for jeg har da forstået det rigtigt, når jeg mener, at fru Lilli Gyldenkilde og fru Jytte Andersen går ind for ligestilling?